

[Henrik Jensen.]

i Tiden, der kommer, og der er ogsaa fremsat Lovforslag, som tager Sigte paa at støtte Oprettelsen af saadanne Krisekasser. Da disse Krisekasser ikke har været oprettet i saa stort Omfang, er der heller ikke blevet stillet de Krav til Arbejdsløshedsfonden, som der ellers vilde være blevet stillet. Derfor mener jeg, at det i en midlertidig Situation, indtil Forholdene har tilpssset sig, kan være rimeligt at stille det Krav til Arbejdsløshedsfonden, at den refunderer i alt Fald det Beløb, der her er Tale om.

C. J. F. Sven: Saavel den højtærede Minister som den ærede sidste Taler søgte Argumenter for, at man med Sindsro kunde tage disse Penge fra Arbejdsløshedsfonden, deri, at det var en Overgangstid, det drejede sig om, at det var en midlertidig Foranstaltning. Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at man, den Gang man vedtog Loven af 1. Juli 1927, kunde forudse, at der vilde blive en Overgangstid; det er ikke noget nyt, der er kommet frem, man vidste det positivt den Gang. Navnlige maatte Regeringspartiet, da det havde anlagt en ganske bestemt Politik for selve Erhvervspørgsmaalet, være klar over, at der vilde komme Vanskeligheder.

Derfor synes jeg ikke om, at man nu bagefter kommer og optræder som de Folk, der er blevet pinligt overrasket over, at der virkelig — trods denne udmærkede Lov og denne udmærkede Regering — er kommet Vanskeligheder. Man vidste den Gang, at Vanskelighederne vilde komme, i mindre eller større Omfang, og naar man ikke des mindre var med til at begrænse Arbejdsløshedsfondens Opgaver, saa kalder jeg det urigtigt bagefter at komme og ville sabotere den Lov, man selv har været med til at give.

Thi Bemærkningen fra den sidste ærede Taler om, at det kun var midlertidigt, giver jeg ærlig talt ikke en Bønne for. Vi har set her paa Rigsdagen, hvordan den ulyksalige Brændselshjælp til Aldersrentenydere er blevet jaget igennem Aar for Aar, og hver Gang er der blevet sagt: Det er kun midlertidigt, det er kun for dette Aar, det skal aldrig ske mere, men i Aar er Situationen saadan og saadan. Jeg forudser, at kommer man først ind paa at pille ved Arbejdsløshedsfondens Midler, saa vil man fortsat rulle videre, og saa en skønne Dag har man det samme som tidligere, at Bidragspligten til Arbejdsløshedsfonden fortsat bliver opretholdt.

Jeg forstod i øvrigt den højtærede

Forsvarsminister saaledes, at Regeringen paa dette Punkt var villig til Forhandling; jeg takker for denne Udtalelse og haaber, at det i Udvalget skal lykkes at komme til en Forstaaelse om dette Spørgsmaal.

Har jeg altsaa i Regeringens og Regeringspartiets Forsvar for at tage Penge fra Arbejdsløshedsfonden savnet en vis Logik, maa jeg sige, at der tilsyneladende er mere Hold i den Argumentation, der fremkom fra det ærede Medlem Hr. P. Munch, og som da ogsaa blev grebet, jeg tør sige med Begærlighed, af Regeringspartiets Ordfører. Men det er beklageligt, at de to ærede Folketingsmænd ikke har gjort sig den Ulejlighed dels at se Arbejdsløshedsloven efter og dels at regne ud, hvor meget det i Penge drejer sig om.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch argumenterede paa denne Maade, at der var intet urimeligt i at tage af Arbejdsløshedsfondens Midler, fordi Fonden — desværre — havde vist sig at spare et ikke ringe Beløb til Krisefonds. Det lyder jo bestikkende, at Arbejdsløshedsfonden skulde have sparet nogle Penge ved, at der ikke er kommet tilstrækkelig Gang i disse Krisefonds, men lad os nu se paa, hvad det i Realiteten drejer sig om.

For det første er det saadan efter den gældende Arbejdsløshedslov, at kun $\frac{4}{5}$ af Renteindtægten af Fonden kan anvendes til Krisefonds. Da Fondens Midler er knap 9 Mill. Kr., vil det paa et Aar altsaa sige — efter en Forrentning paa 5 pCt. — 450 000 Kr. Af disse 450 000 Kr. er en Del brugt til Krisefonds, idet der jo er kommet saadanne i Gang; men dernæst har denne Ordning kun haft Gyldighed fra 1. Juli i Fjor, det vil sige godt $\frac{1}{2}$ Aar, saaledes at man med Sikkerhed tør sige, at det Beløb, der kan være sparet — det maa nu siges „sparet“ med Citationstegn — højt regnet kan andrage en 200 000—300 000 Kr. Men naar det er Tilfældet, saa er der i Virkeligheden ikke det fjerneste Hold i Argumentet; man kan ikke komme og sige: Ja, da du muligvis har „sparet“ 200 000—300 000 Kr., saa er det virkelig kun retfærdigt, at du kommer af med 750 000 Kr. Nej, en saadan Argumentation holder absolut ikke.

Jeg maa derfor fortsat være betænkelig ved at gaa til at berøve Arbejdsløshedsfonden disse Penge, og jeg maa stadig gentage mit Spørgsmaal, om der i Virkeligheden ikke findes bedre Argumenter end dem, der hidtil er blevet fremført.

P. Munch: Til det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, vil jeg gerne sige,